

ZA DON BOSKOVE PRIJATELJE

LETO II.

24. MAJA 1970

ST. 2

Razširi svoj plašč, Mati

*Marija Pomočnica
poglej nas
uboge
prišli smo
k tebi, naša mati,
da ti razkrijemo
svoje rane.*

*Tako strah nas je,
drgetamo
v mrzlem vetru
današnjega sveta.*

*Tako potrebujemo
materine bližine.*

*Radi bi se
razjokali ob tebi,
radi bi,
da nas potolažiš,
nato nam obrišeš
solze,
nam pozdraviš
rane.*

*Pokaži nam pot
do svojega Sina!*

*Marija Pomočnica,
razširi svoj plašč,
Marija Pomočnica
vse nas pokrij!*

A. VOVKO

Z Marijo na romanju vere

Jezus nam je povedal, da je Marija, njegova Mati najbolj občudovanja vredna zaradi vere.

Vse kar je Marija doživljala v svojem življenju je zahtevalo od nje najgloblje in najtrdnjše vere.

Marija je izrazila to vero v izpoved: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.« Na angelovo sporočilo je Marija odgovorila z vero, in jo takoj prevedla v dejanje: šla je na pomoč svoji sorodnici Elizabeti, ki je vzkliknila: »Blagor ti, ker si verovala.«

Tako je s prvim trenutkom Marija kot božja Mati postala Pomočnica svojemu bližnjemu.

Marijino romanje na poti vere je bilo trdo. Začelo se je na dan angelovega oznanjenja, da bo postala božja Mati in se je končalo pod križem na Golgoti. To trdoto ji je razsvetljevala vera v njenega Jezusa in jo osrečevala njegova pričujočnost.

»Tvoj Jezus bo v vstajenje in padec mnogim. In tvojo dušo bo presunil meč,« so bile trde besede starčka Simeona v templju.

»Ali ne vesta, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta, ki je v nebesih?« so bile trde besede dvanajstletnega Jezusa Mariji in Jožefu v templju.

Marija pa je ohranila te besede v svojem srcu in jih premišljevala. Znova so jo potrdile v njeni veri glede Jezusa.

»Še bolj pa blagor tistim, ki moje besede poslušajo in jih ohranijo,« so besede Jezusa ženi, ki je blagrovala njegovo Mater. S temi besedami je Jezus najbolj pohvalil prav svojo Mater.

»Moja mati in moji bratje? Glejte, kdo so moja mati in moji bratje: tisti,

ki moje besedo poslušajo in jo ohranijo« so spet Jezusove besede v odgovor tistim, ki so mu sporočili, da ga iščejo njegova Mati in bratraci.« Hotel je reči: kakor moja Mati, tako boste tudi vi, če...

»Žena, ni še prišla moja ura,« je odgovor Jezusa svoji Materi, ki ga je prosila, naj pomaga na ženitnini, kjer je zmanjkalo vina.

Vse te besede so Marijo utrjevale v veri vanj in je enkrat za vselej odgovorila: »Storite vse, kar vam Jezus poreče.« In zgodil se je čudež.

Tako je vedno delala Marija, zato je bila edina res blagoslovljena med ženami. Zato jo je Jezus pod križem dal za mater nam po svojem najljubšem učencu Janezu. Zato je hotel, da bi se mlada cerkev apostolov zbrala okrog Marije v pričakovanju Svetega Duha. Zato je svojo Mater poveličal s tem, da jo je vzel k sebi v nebo z dušo in telesom.

Marija je bila prav s tem, da je bila prva in najgloblja vernica svojega Sina, edino resnična in usmiljena pomočnica človeku.

Naša pobožnost do Marije Pomočnice ne more biti nekaj otročjega ali sentimentalnega. Tudi ne more biti nekaj praznovernega. Zaupanje v Marijo Pomočnico je trdno utemeljeno prav v njenem življenju.

Marija je bila Jezusova pomočnica v tem življenju, Marija je tudi nam pomočnica. Pomočnica najprej v veri v njegovega Sina, potem v upanju vanj in v ljubezni do njega.

Jezus nam po svoji Materi, ki je postala tudi naša Mati, odgovarja s svojo večno ljubeznijo: »Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas bom poživil.«

**V NEVARNOSTI KLIČITE MARIJO, IN ZAGOTAVLJAM
VAM, DA BOSTE USLIŠANI.**

don Bosko

ŽIVI SPOMENIKI MARIJE POMOČNICE

Don Bosko je videl v sanjah Marijo, ki mu je pokazala veličastno baziliko, nad vrati pa napis: »To je moja hiša, odtod moja slava«.

Don Bosko je imel sanje za Marijin poziv k delu. Zgradil je svetišče Marije Pomočnice v Turinu, nad vrati pa je postavil prav tisti napis, ki ga je videl v sanjah.

Tudi napis, pa čeprav na tako veličastni cerkvi, so samo besede, če bi iz njih ne sledila dejanja.

Don Boskovi živi spomeniki Marijine slave so bile njegove ustanove: družba salezijancev, družba hčera Marije Pomočnice, zveza sotrudnikov in bivših gojencev.

Po don Boskovem zgledu so tudi njegovi sinovi dajali življenje novim ustanovam Mariji v čast in ljudem v blagor.

Tu jih bomo nekaj na kratko naštel:

* Hčere presvetih src Jezusa in Marije

Ustanovil jih je don Alojzij Variara, apostol gobavcev in kandidat za svetnika. Izmed hčera gobavih staršev v lazaretu Agua de Dios v Kolumbiji je ustanovil družbo sester, ki bi se posvetile gobavcem in tako spremenile skupno trpljenje v Bogu prijetno žrtev. Zdrave pa so delo razširile tudi izven lazareta in so se posvetile duhovnemu in socialnemu dvigu ubo-

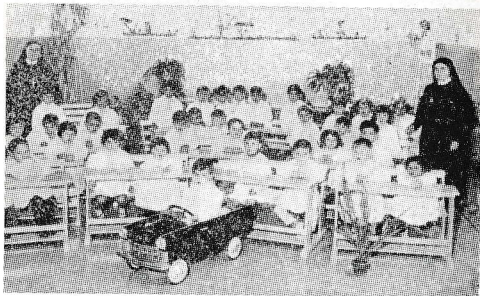

gih ljudi. Od 7. maja 1905 pa do danes štejejo že 396 sester in 55 hiš v Kolumbiji in Ekvadorju.

* Salezijanke Srca Jezusovega

Salezijanski škof Jožef Cognata je leta 1933 prevzel škofijo v Bovi v Kalabriji. Nikogar ni imel, ki bi se zavzel za revne otroke in deklice. Zato je ustanovil 8. de-

cembra 1933 posebno družbo sester, ki bi skrbele za žensko mladino v najbolj težko dostopnih in revnih župnijah. So v službi krajevnih škofov z otroškimi vrtni, mla-

dinskimi domovi, delavnicami, šolami, vevroučnimi šolami. So popolnoma posvečene delu v župnijah. Danes je ustanova razširjena po vsej Italiji: ima 72 hiš in 270 sester.

* Gospodove oznanjevalke

Kitajska sinoda v Šanghaju leta 1925 je izrazila željo, da bi se katehistinje, ki so se

posvetile, povezale v škofijske redovne družbe. To misel je uresničil salezijanski misijonar in škof Alojzij Versiglia, delo pa dokončal po njegovi tragični smrti leta 1930 njegov naslednik škof Ignacij Canazei. Kljub temu, da na Kitajskem sedaj ne morejo delovati, imajo svoje jedro v Hong Kongu, kjer se posvečajo delu, za katerega so bile ustanovljene.

* Japonske usmiljene sestre

Iz zelo aktivne Vincencijeve konference se je pod vodstvom salezijanskega misijonarja Antona Cavoli osnovala v Miyazakiju redovna družba usmiljenih sester, ki od 1937. leta skrbijo za starčke, za zapu-

ščene in za otroke. Razširile so se tudi v Južni Ameriki, kjer so japonske kolonije

in v Koreji. Danes štejejo 309 sester v 36 hišah.

• **Pomočnice brezmadežnega Marijinega srca**

Salezijanci delujejo v Tajski že od 1927. Njihov vodja in pozneje škof v Ratburiju,

Kajetan Pasotti, je 1937 ustanovil redovno družbo domačink za oskrbo misijskih postojank in župnijskih šol. Danes je 54 sester in imajo lepo prihodnost. Sedanji njihov predstojnik, salezijanski škof Karel Carretto je dejal o njih: »Te sestre domačinke so prave salezijanke.«

• **Misijonske sestre Marije Pomočnice**

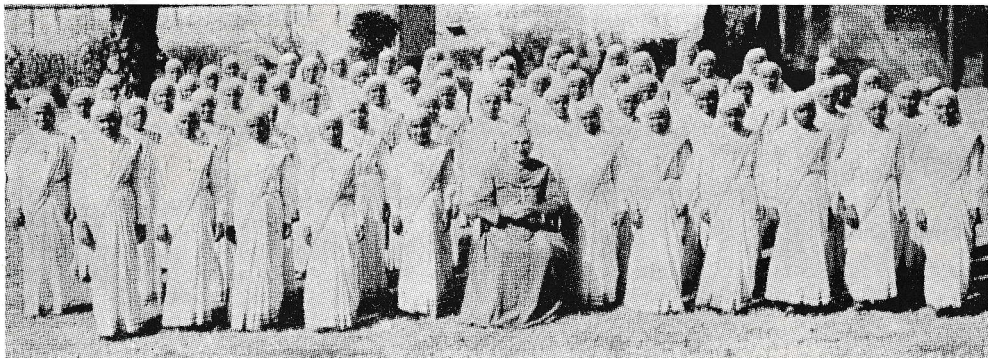
Med vojno vihro 1942 je v Assamu v severo-vzhodni Indiji zaživela nova redovna družba sester domačink, ki naj bi obiskovale misijske postaje v hribih, skrbele za stare in bolne in poučevale verouk. Samo domačinke so sposobne delovati v treh življenjskih okoliščinah teh gorjanskih plemen različnih jezikov in navad. Vzklile so v ustanovi hčera Marije Pomočnice in potrdil jih je krajevni salezijanski škof Štefan Ferrando. Med drugim pripravljajo dekleta na zakon, jih poučujejo kuhanja, sivanja in sploh gospodinjstva in

obenem v krščanskem življenju. Imajo tudi otroške vrtnice, osnovne šole, zavetišča in ambulante. V 25 letih štejejo 87 sester in 11 hiš. Živijo v stalni povezavi s Hčerami Marije Pomočnice.

• **Sestre katehistinje Brezmadežne**

Časovno zadnja ustanova sester domačink je družba katehistinj Brezmadežne, ki jih je ustanovil salezijanski škof Alojzij Morrow Laravoire v Krišnagarju v zahod-

ni Indiji leta 1949. Skrbijo za duhovni, moralni in socialni dvig žena po vaseh in mestih, posvečajo pa se tudi bolnim in zapuščenim po domovih, vodijo otroške vrtce, majhne bolnišnice, socialne centre in pomagajo v župnijah. Delujejo v izrazito ekumenskem duhu za vse, ne glede na vero, kasto ali barvo. Po 20 letih obstoja štejejo že 147 sester.

O vseh teh ustanovah, ki so zrastle na salezijanskem vrtu po navdihu Marije

Pomočnice, lahko rečemo, da jih je narokovala potreba po specializiranem delu v misijonskih deželah, da bi postal Kristusov evangelij izraz domačega ljudstva.

Splošno apostolskega značaja pa so Don Boskove prostovoljke. O tej zanimivi svetni ustanovi se bomo pomudili še posebej v eni prihodnjih številkk »Zvona«.

Mladi se sprašujejo o sreči

O sreči?

Da, o sreči. Je mogoče biti srečen? Vsaj malo? Mlad delavec je dejal: »Sreča je kakor lonec medu na vrhu omare, ki ga otrok skuša doseči. Splezal je do njega, že ga drži v rokah, pa se mu nenadoma izmuzne...«

Človek je vedno v položaju, da se mu kaj ne posreči, da se mu sreča izmuzne.

Gimnazijka mi je dejala: »Sreča je v kraljestvu nedosežnega. Prave sreče ni mogoče najti. Vedno je nekaj, kar ne izpolni pričakovanja.«

»Tako razpoloženje mladih je krivda starejših,« pravi nekdo drug. »Le pogledjte jih: so mar srečni? Z dela se vračajo domov. Pri mizi je tiho kot v grobu, ali je pa razgrajanje. Da se obemu izognejo prižgejo televizor. Tako vsaj zaposlijo duha in opravičijo molk.«

»Prav imaš. Kadar se v družini dobro počutiš, si srečen.«

»Ti in tvoja družina. Če se v njej ne počutiš dobro, greš pa drugam.«

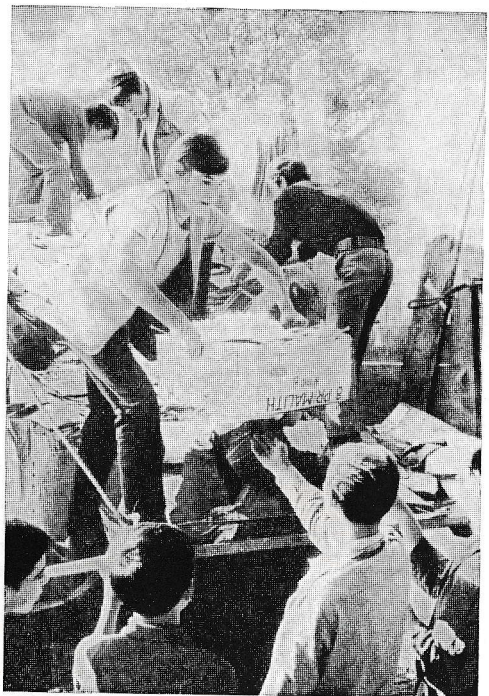
»Kaj pa denar? Dokler ga nimaš si nesrečen. To prepričanje so nam izročili tisti, ki so zgradili družbo pred nami, ali ne?«

»Mnogi mladi bi se radi osvobodili tega mišljenja. Pogledjte hippije: nič jim ni za denar... Z denarjem si odrasli kupujejo molk prič, kupujejo si tisk, z eno besedo, kupujejo si človeka.«

»Res je, toda niso samo hippiji. Danes mladina manifestira tudi za mir. Mladina hoče lepši in pravičnejši svet.«

Gimnazijec izjavlja: »Danes je tako redko mogoče najti srečo, da je komaj

mogoče vanjo verjeti. Nikoli je nisem našel popolne. Vedno je nekaj, kar ne gre. Vendar srečo je mogoče ustvariti. Upam, da si jo bom zgradil s svojim delom.«

»Zgraditi srečo. Čudovito. To je boj proti zlorabi denarja, proti vojni, proti reklamam zla.«

»Mogoče. Toda sreča ni samo v boju proti. Mislim, da je predvsem v delu za dobro. Zame je sreča aktivno življenje za pomoč bližnjemu, njemu napraviti

uslugo, mu pomagati,« pravi neko dekle. Neka najstnica dodaja: »Tedad se je treba znati odreči samemu sebi...«

»Tudi jaz mislim, da sreče ni mogoče, srečati, ker že narejene nikjer ni. Srečo je treba zgraditi.«

Mnenja so padala. Mnenja so se izkristalizirala v skupno spoznanje: sreča je v boju proti... v delu za... Mladi hočejo delati. Tudi Marx je dejal, da je že treba nehati s premišljevanjem o svetu, in da je čas, da ga spremenimo. Samo razmišljanje je brez haska.

Že pred Marksom je dejal sv. Jakob: »Bodite torej vršitelji besede, in ne le poslušalci...« (1,23).

»Gorje človeku, ki srečo uživa sam,« tako nekako je dejal Gregorčič. Če jo bo sam sploh dosegel. Danes je svet tako zgrajen, da je mogoče kaj doseči le skupaj z drugimi. Biti je treba v povezavi z drugimi za preobrazbo sveta.

Preobrazba sveta?!

Da, to je naša naloga. Skupna naloga mladih. To osrečuje. Ko pomagaš bližnjemu, ko z drugimi sodeluješ pri dobrem delu, preobražaš svet.

Mlad tehnik je zaključil: »Veselje je nekaj prehodnega. Sreča pa se ustvarja vsak dan. Ni je mogoče ne opredeliti ne razložiti, le narediti jo je mogoče.«

Hčere Marije Pomočnice pri nas

POVABILO NA BLED

Čula sem, da je Lojzkin članek vzbudil precej zanimanja med mladimi bralkami »Zvona Marije Pomočnice«, in da bi nekatere rade še kaj več zvedele o redovnem življenju »salezijanskega tipa«. Pa so meni poverili nalogo naj jih zadovoljim.

Hm! Res ne vem, kako bi v kratkem članku povedala smisel, vrednost in srečo redovnega življenja, ko sta meni bili potrebni dve leti, da sem to dodobra razumela, kakor se mi vsaj zdi. Navdušeno se ga bom namreč oklenila na praznik Marije Snežne (5. avgusta), ko bom izrekla svoje redovne zaobljube.

Skušala bom samo razčistiti nekaj pojmov.

Vem, da si marsikatero dekle predstavlja samostan kakor past, v katero se ujmeta prostost in svoboda. Podobne misli so mučile tudi mene pred vstopom. Toda danes po dveh letih sem popolnoma drugih misli. Vprašam vas, kdo je bolj svoboden kot redovnica, ki uboga samo Boga in to svobodno, neprisiljeno, po lastni izbiri in odločitvi? In še: kdo ima bolj zgrajeno osebnost kot tisti, ki si dan za dnem utrjuje voljo v odgovedi, da zna za skupno blaginjo postaviti v kot svoj jaz in se odpovedati lastnim kapricam? Mnogim je tudi nerazumljiva odpoved privlačnim dobrinam sveta, meni pa te ni žal pustiti, saj sem dovolj bogata v Kristusu.

»Kako bi prah ljubila duša, ki biser biserov pozna!«

Mnoge mislijo, da postati redovnica pomeni, živeti brez ljubezni. To je velika zmotā. Posvetiti se Kristusu ne pomeni odpovedati se ljubezni, ampak predati se Ljubezni sami in tako spremeniti svoje življenje v neprestano darovanje ljubezni, v službo bratom, ki so v potrebi.

Mogoče bo katera rekla: »Tako življenje je sama odpoved in žalost.« Kaj še! Ne vem, kdo je bolj srečen, se pristrčneje smeje in mirneje dela kot me. Kako ne? Saj nosimo v sebi sam vir veselja — Kristusa, ki nas osrečuje s svojo ljubeznijo. Ne vznemirja nas ne prihodnost, ne smrt, saj nas bo sprejel On, ki edinega ljubimo nad vse in vse le zaradi njega.

Ne verjamete? Pa pridite pogledat. Naš naslov je: Bled, Partizanska 6. Vse vas bom veselo in pristrčno sprejele, razen Rekxa, našega psa-čuvaja: toda on nima odločilne besede v skupnosti, četudi ima najmočnejši glas. Se ga ni treba bati, saj je vedno privezan. Tudi vam ni treba obuati črnih nogavic in si pokriti kodre s sivo ruto. Pridite kakor ste! Ko boste odhajale, boste tudi ve rekle podobno kakor vaščani Samarijanki: »Ne verujemo več zaradi tvojega pripovedovanja, zakaj sami smo videli in slišali...«

Sr. M.

**KDOR IZGUBI SPOŠTOVANJE DO OČETA IN MATERE,
SI KLJUČE BOŽJO KAZEN NA GLAVO.**

don Bosko

Don Bosko še vedno aktualen

Da, poglej dobro ta dobri obraz, tega dobrega in poštenega človeka; ni se mogel zadržati, da ne bi postal svetnik! Vedi torej, da ni tako težko, kakor si misliš, biti podoben Kristusu.

Paul Claudel

Velika sreča za človeka je, če sreča nenadoma pravega človeka. Si srečal Jezusa? Ta je pravi človek! Dejal je: »Pridi in hodi za menoj!«

Človek ne gre za vsakim človekom. Matej je grabil denar. Mimo njega je prišel Jezus in ga poklical. Matej je pustil vse in šel za njim.

Masa ljudi živi kakor čreda ovac. Pase se tu, pase se tam, nazadnje jo peljejo na zakol, potem ko so jo večkrat ostrigli. To je grozno. Jezusu je bilo hudo in je vzkliknil: »So kakor ovce brez pastirja.« Jezus se je usmilil izgubljenih ljudi, malih ljudi, nemočnih ljudi. Zanje je postal pot, resnica in življenje.

Koliko jih je, ki učijo moralo druge, a sami... Teh se ljudje izogibajo in boje. To so ljudje dobre volje. Ko srečajo pravega pastirja, mu sledijo. So lačni njegovih besed, se lahko naslonijo na njihovo življenje. Jezusu je podoben tak človek.

Tak človek je bil don Bosko. Bil je živi Kristus za svoje zapuščene fante.

Decembra 1841 mu je Gospod poslal enega takih fantov. Z njim in za njim se jih je nabralo na tisoče.

Kaj so iskali pri Don Bosku? Kruha. Don Bosko jim je oskrbel delo, jim je oskrbel zmožnost za kvalificirano delo: pošten vsakdanji kruh. Pripravil jih je tudi do spoznanja nebeškega Kruha, za prejem Jezusa v evharistiji, da bi nadnaravna dimenzija njihovega življenja ne zamrla v njih, temveč da bi rasla in se razvijala do polnosti krščanskega življenja.

Za to dvojno delo za mladino je vzgojil don Bosko mlade ljudi za konkretno življenje in za konkretne cilje: to so salezijanci. Pravi salezijanci so vedno

mladi. Ne jadikujejo nad slabimi časi, temveč v konkretnih okoliščinah delajo za boljše čase.

Salezijanci so redovniki: duhovniki in laiki. Salezijanci so tudi redovnice, nče-

re Marije Pomočnice, za žensko mladino. Salezijanci so tudi don Boskovi prijatelji v svetu: sotrudniki in bivši gojenci. To je ena sama velika salezijanska družina. En sam cilj imajo pred sabo: pomagati človeku, zlasti mlademu, revnemu in zapuščenemu človeku.

Don Bosko se je rodil 1915 v Becchih blizu Turina, umrl je v Turinu 1888. V triinsedemdesetih letih je iz kmečkega fanta brez vsakih gmotnih sredstev postal duhovnik. Kot duhovnik je postal svetovalec kraljev, ministrov in papežev. Dal je smisel za pošteno življenje tisočim mladim ljudem.

Don Boskov dinamizem je danes prav

tako živ kot je bil za njegovega življenja. Čuti se od Tokija do Punta Arenasa. Nosijo ga v sebi prav tako kitajski salezijanci, kakor angleški ali nemški ali argentinski ali slovenski.

Ta dinamizem nosi v sebi 23.000 salezijancev in 19.000 Hčera Marije Pomočnice.

Kaj pa današnja kriza v Cerkvi? Kriza je v svetu. Tudi Cerkev, ki živi v današnjem svetu ne more biti brez nje. Tudi salezijanci jo občutijo. Tudi krize so znamenja življenja. Samo mrtvi so brez nje.

Vse to je znamenje, kako je danes bolj kot kdaj prej don Bosko aktualen.

Nova salezijanska provinca

Dne 6. aprila 1970 je vrhovni predstojnik salezijanske družbe, don Alojzij Ricceri, ustanovil novo salezijansko provinco v Jugoslaviji, in sicer Hrvatsko provinco s sedežem v Zagrebu, za njenega prvega provinciala ali inspektorja pa je imenoval Pavičiča Nikola.

To je zgodovinski datum za hrvaške salezijance. S tem se začenja nova doba don Boskovega dela med bratskim narodom. Čez dve leti bo 50 let salezijanskega dela na Hrvatskem. Začeli so ga slovenski don Boskovi sinovi: iskali so domačih poklicev, jih vzgajali in jim pomagali pri širjenju božjega kraljestva, kar delajo nekateri od njih še danes.

Slovenski salezijanci se veselijo ustanovitve te nove inspektorije, ki dokazuje zrelost in mladostno moč hrvaških sobratov in jim čestitajo.

Tako se salezijanska inspektorija v Jugoslaviji deli na dve: na inspektorijo sv. Cirila in Metoda s sedežem v Ljubljani in obsega Slovenijo in postojanke v diaspori na jugu države, in na inspektorijo sv. Janeza Boska s sedežem v Zagrebu in obsega hrvatsko jezikovno področje.

Povezava med obema inspektorijama bo kakor doslej tudi poslej bratska.

Nekaj podatkov salezijanskega dela na Hrvatskem:

- 1922: vzgojno vodstvo in delo v nadškofijskem konviktu na Vlaški ulici v Zagrebu do 1946;
- 1929: delo za revno in zapuščeno mladino v predmestju Knežija v Zagrebu: mladinski dom do 1945 in cerkev Marije Pomočnice z župnijo;
- 1936: delo za sirote v Splitu do leta 1946;
- 1940: semenišče naših poklicev v Donjem Miholjcu do 1947;
- 1941: vzgojno delo in župnija v Podsu-

sedu; prva in edina don Boskova cerkev v Jugoslaviji;

- 1943: semenišče naših poklicev v zavodu Marije Pomočnice na Reki in različne župnije v okolici;
- 1948: župnijsko delo v Assunti na Reki;
- 1949: župnijsko delo v Zadru;
- 1955: župnijsko delo v Lovranu;
- 1959: semenišče naših poklicev v škofijskem dvorcu v Križevcih po dobroti sedanjega beograjskega nadškofa, dr. Gabriela Bukatka;
- 1965: župnijsko delo v Rudešu, zagrebškem predmestju;
- 1968: župnijsko delo v Splitu.

Pastoralno delo opravljajo sobratje še v Badljevini, Siraču, Obriježu in Ivanovem selu v Slavoniji.

15. aprila je bila v Zagrebu slovesna proglasitev nove inspektorije in ustoličenje novega predstojnika. Pri slovesni koncelebraciji, pri kateri je sodelovalo skupaj z novim provincialom še drugih 16 duhovnikov, med njimi dva bivša inšpektorja, Špan Ivan in Jakob Avguštin, so misli vseh pričujočih bile zasidrane prav gotovo v zahvali Mariji Pomočnici in vsem živim in rajnim graditeljem hrvaške province. Njih imena so zapisana v božji knjigi in v letopisu salezijanskega dela v Jugoslaviji. Sedanji inspektor Jurčak Martin, ki se je še posebej prizadeval za ustanovitev samostojne province na Hrvaškem, je bil skromno pričujoč v klopih z drugimi sobratmi, ki so bili za to priliko povabljeni k slovesnosti, med njimi naši veterani Logar Anton, Tkalec Josip, Rebek Stanko. Kljub delitvi, so se vsi navzoči ob Kristusovi daritvi še posebej čutili bolj kot kdaj prej povezane z don Boskom in med seboj. To je podčrtal tudi bratski agape po sveti maši. Voščila in delo vseh so sedaj usmerjena v prihodnost...

Naša novomašnika

Klic

Čuden in neznan je svet notranjih glasov, tisti svet duše, v katerem govori beseda le v tišini. Svet zvokov ima tu zelo čudno moč. Ne lovi jih ne uho in ne radarska mreža razpeta širom sveta. Pa vendar ne moremo reči, da je vse to neslišno. Res je, da jih mnogi preslišijo ali jih nočejo razumeti. In prav zaradi tega ima ta svet notranjih glasov posebno moč, kajti kogar zaobjame popolnoma, tega napolni z močjo in milostjo življenja, kateremu gre človek šele naproti.

Na mnoge načine govori Gospod v dušah ljudi. In o marsičem jim govori! Včasih je tudi klic. Morda s križa? Klic tako poln prošnje in človečnosti. Klic, ki je bil rojen v trpljenju, kot polni dokaz Njegove ljubezni.

Gospod govori... Da! O marsičem govori in njegov klic komaj zavedno prehaja v našo zavest.

— Pristopi bliže! — nam govori. — Zakaj čemiš v senci svoje misli. Poglej že vendar v ta krvavi obraz, v njem boš prepoznal ljubezen... Poglej te roke, kot tetivo so napete za objem. Verjemi jim... —

In zgodi se, da duša vsa nemočna izgovori svoj Credo. V njej zadoni klic v odmev, ki se potem razlega kot vrisk sredi gora. Vsa moč spoznanja, moč čarobne premaganosti, moč ljubezni tedaj zaživi v novem življenju, ki se odpira v neskončnost, v nove dimenzije, v kateri duh prepoznava brezmejnost.

Duša drsi v podnožje križa s pogledom uprtim v Njegov obraz. In kri, ki življenju daje utrip in pogledu lesk, v padajočih kapljah umiva žejne zaprašene ustne.

Tisto življenje pa, ki se je komaj porodilo, se v čustvu pne kvišku, dokler ne zaigra tihotno na ustnicah v spevu besed:

— Moj Bog in moj Gospod. V senci Tvojega križa želim ostati. Kot baklja hočem goreti, ki bo pramen luči razlivala na Tvoj v ljubezni zmučeni obraz. —

Lojze Snoj

Bilo je prvega dne pomladi. Toplo sonce je komaj pred nekaj dnevi pobralo sneg. Življenje polno mladosti je stopalo vse nasmevano v prvem cvetju. Prišla je pomlad in z njo tudi nekdo, ki se je vračal v svoj rodni kraj in kateremu je bil Gospodov klic dozorel v sad.

Življenje, ki je leta in leta raslo skrito, je v moči Tistega, ki daje rast in življenje, prestopilo meje skritosti in se razlilo med ljudi. Bil je to novomašnik, ki je stopal med svoje znane z blagoslovom Vsemogočnega. Bilo je prvega dne pomladi. In bil je to dan, ki ga je naredil Gospod. Zakaj v prvem somraku, ko zažare zvezde in se prižgo luči,

je Gospod položil svoje roke na izvoljenca in ga, kakor nekoč apostole, poslal, da oznanja blagovest evangelija. S pomočjo g. nadškofa in prisotnih duhovnikov je Kristus ta večer podelil svoje duhovništvo novomašniku Alojziju Snoju. Polna cerkev ljudi je z razumevanjem sledila obredom in se navduševala nad dobroto in ljubeznijo, ki jo izkazuje Gospod svojemu ljudstvu.

Cvetna nedelja... Zjutraj ob 8. uri je bil spomin na veličastni vhod v Jeruzalem. Ob 11. uri se je isto ponovilo tudi njegovemu namestniku, komaj večeraj rojenemu v Kristusovem srcu. Kako kratko je življenje. Od cvetne nedelje do Velike noči. Vmes pa je le veliki teden. Da! Veliki teden ljubezni, ki bo ustvaril srečno ali nesrečno prihodnost.

Zvonenje polno prazničnega vzdušja, mogočnosti in svečanosti se je izgubljalo v plavilu neba, ki se je tisti dopoldan kakor rosa iskriilo nad glavami zbrane množice. Procesija se že približuje cerkvi. Novomašnik v spremstvu staršev stopa pred oltar. Tu je sedaj njegovo poslanstvo, tu kjer se dan na dan plete skrivnostna vez med Bogom in človeštvom.

Presenečenje. Novomašnik ne dobi v roke križa. Postavijo ga na oltar: »nad njim že svoja krila je raztegnil križ« govori recitator. Kajti križ ni samo njegov. To je dediščina vsega človeštva. Njega je ustvarila človeška misel. Na presečišču dveh nasprotnosti je nastal pravi gordijski voz, ki ga rešuje sam Bog s svojo ljubeznijo. Šopek cvetja položen v podnožje križa v znak hvaležnosti in ljubezni. Kristus naenkrat postaja središče vsega dogajanja. Da! Kristus!... Novomašnik že pozdravlja v Kristusovem imenu vse prisotne s pozdravom miru. Sledi berilo, evangelij. Bog govori... Toda tudi mi imamo veliko tega povedati. Prošnje so vroče, saj so ravnokar privrele iz srca. Oh, Gospod ne zameri, če so naše molitve tako velikokrat prošnje. Ubogi smo. Ti pa si nas ustvaril za bogastvo.

Pa vendar, Gospod, tudi svojo bornost Ti prinašamo v dar. V obliki kru-

ha je in vina. V njih smo zamesili naše trpljenje in z njim vsa naša snovanja, up in hrepenenja. Dekle, fant, deklica in deček prinašajo svoje darove na oltar. Iz vseh govori ista vroča prošnja:

*Gospod sprejmi ta dar kruha
in ga spremeni v svoje telo.*

Z njim nasiti brezno potopljeno

*v srce
saj tkivo tvojega telesa je spleteno
iz ljubezni.*

Daritev se nadaljuje. Gospod prihaja na oltar. Z razprtimi rokami vabi k sebi vse. Pijte in jejte, zakaj to je kruh večnega življenja. Če ste lačni se boste nasitili in če ste žejni se boste odžejali.

O, bratje in sestre, o, človek, ko bi mogel doumeti. Toda ne! Mi poznamo samo nenasitnost. Ta pa muči ne le nas, temveč onesrečuje tudi sočloveka.

Pojdite v miru. Zopet pozdrav miru. Tokrat pozdrav slovesa. Vsi, ki ste bili zbrani pri tej sveti daritvi, ponesite mir v svet poln nemira, tako v dušah kakor v vsakdanjih dogodkih.

Ko sem sprejel spomin iz novomašnikovih rok mi je pogled obstal na besedi Nova maša. Razumel sem pomen, morda prvič, tisti pomen, ki ga je ljudstvo vneslo v te dve besedi. Tudi zame je bila to nova maša, iztrgana iz vsakdanjosti, kajti bila je doživeta.

ab

Alojzij Krotec

Krotec Alojzij je bil posvečen v Rimu dne 1. marca letos. Posvetil ga je ukrajinski metropolit in kardinal Jožef Slipyj v novi ukrajinski cerkvi sv. Modrosti.

Novomašnik se je namreč navdušil za delo med ukrajinsko mladino v njihovem zavodu v Rimu in za vzhodni obred.

Kupola prijazne cerkvice se je že blestela v jutranjem soncu na vrhu enega od mnogih rimskih gričev sredi rimskih poljan. Vanjo se je nabralo lepo število naših prijateljev in znancev poleg domačih gojencev in sester.

Potem so v procesiji vstopili ministranti, diakon z bodočim novomašnikom, šest duhovnikov koncelebrantov in nadškof.

Med ubranim in pobožnim petjem ukrajinskih gojencev se je duhovščina sredi cerkve z molitvijo pripravljala za pristop k oltarju.

Na vzklik: Blagoslovljeno kraljestvo Očeta in Sina in Svetega Duha, medtem ko je duhovnik nad oltarno mizo naredil znamenje križa z evangeljsko knjigo, so vsi ostali pristopili okrog oltarja in začela se je sveta daritev.

Poslušali smo že božjo besedo in prosili z mnogimi 'Gospodi, pomiluj' za vse potrebe Cerkve. Tedaj je zadonela po cerkvi prečudovita pesem v pripravo na darovanje: »Sedaj skrivnostno predstavljamo kerube in prepevamo oživljajoči Trojici slavo; odložimo vsako življenjsko zaskrbljenost, da bomo sprejeli Kralja vsega stvarstva, ki ga v zmagoslavju obdajajo angelski zbori. Aleluja...«

Prišel je odločilni trenutek. Novomašnik je pripravljen. Spremlja ga hišni

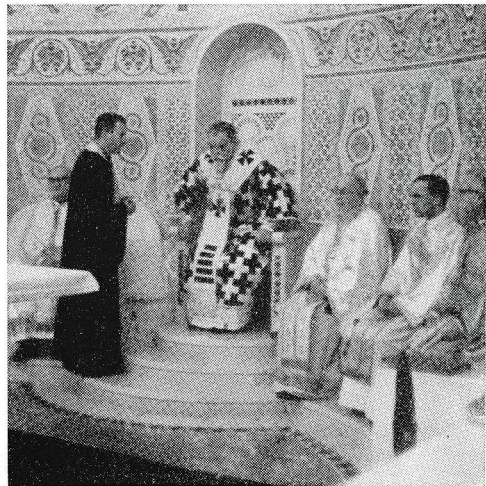
predstojnik. Na sredi cerkve se prvič vrže na tla, nato še drugič in tretjič in se tako s strahom in obenem z zaupanjem približuje Gospodovemu oltarju. Poljubi ga trikrat zapovrstjo na štirih vogalih, ki simbolično predstavljajo evangeliste.

Duhovniki pri oltarju pojejo: »Sveti mučenci, ki ste dosegli venec slave zaradi svojega trpljenja, prosite Gospoda, da bi mi rešili svoje duše. Slava tebi, Kristus Bog, pohvala si apostolom in mučencem veselje, ker so oznanjevali presveto Trojico. Veseli se Izaija, zares, Devica je spočela in rodila Sina Emanuela, Boga in človeka, ki mu je ime Vzhod: ko njega slavimo, razveseljujemo Devico.«

Duhovnik mora biti podoben mučencu, če Kristusa zares ljubi. Cerkev se veseli, ko daje svetu novega Kristusa... Kako ponižen mora biti duhovnik, saj je samo medla podobega Jezusa...

Diakon je nato izrazil prošnje za novomašnika, ki mu je ljudstvo odgovarjalo z »Gospodi, pomiluj!«

Medtem kleči novomašnik pred oltarjem. Nadškof mu položi na glavo štolo in moli posvetilno molitev: »Božja mi-

lost vedno zdravi bolne in izpopolnjuje nepopolne; sedaj posveča tega diakona v mašnika. Prosimo zanj, da bi prišla nanj milost Svetega Duha...«

Ves obred posvečenja je ena sama harmonija in ubrano prepletanje molitve posvečevalca, prošelj diakona in molitvenega vzklikanja ljudstva, medtem ko na posvečenca prihaja Sveti Duh.

Novi mašnik prejme nato mašno knjigo in oblačila, ki mu jih poklanja nadškof z vzklikom 'aksios', kar pomeni 'vreden je'. Vsi navzoči mu trikrat potrdijo, 'aksios, aksios, aksios!'

Sveta daritev se nadaljuje. Novomašnik pristopi na desno stran nadškofa in z njim in vsemi ostalimi opravlja Kristusovo daritev za žive in umrle.

Iz mozaika v apsidni se blagohotno smehlja podoba sv. Modrosti in blagoslavlja zbrane pri Gospodovi večerji.

Nadškof povzdigne sveto hostijo nad kelihom in vzklikne: »Sveto svetim.« Kmalu nato pa diakon povabi vernike: »S strahom božjim in vero pristopite.«

Gospod se daje. Vsak mu v srcu obljublja: »Ne bom izdal te svete skrivnosti tvojim sovražnikom, Gospod, in ne bom ti dal poljuba kakor Judež, temveč te prosim, spomni se me v svojem kraljestvu.«

Še kratka zahvala: »Videli smo pravo luč, prejeli smo nebeškega Duha, našli smo pravo vero, priklonimo se nerazdeljivi Trojici, ki nas je odrešila.«

Novomašnik je dal še vsakemu posebej svoj blagoslov in že je med nami: čestitamo mu in se veselimo z njim.

Pozdravili smo še zaslužnega in nekoč težko preizkušenega kardinala, ki nam je prijazno vrnil pozdrav z vzklikom: »Pozdravljeni, Slovenci!«

Nato smo se še bratsko poveselili Slovenci in Ukrajinci skupaj z novomašnikom pri mizi. Kakor je navada, so se medtem vrstili nagovori, zdravice, pesmi...

V Želimljem je vedno pomlad

Preobleka novincev

Med prazniki dela, dne 2. maja, je krščansko občestvo Sv. Vida spet bilo priča slovesnosti redovniško-duhovniški preobleki salezijanskih novincev. Obred je potekal med somaševanjem, potem ko je bila oznanjena božja beseda. Štirinajst mladih fantov je odložilo civilno obleko in sprejelo duhovniško. Med petjem Marijine hvalnice so v sprevedu stopali k oltarju in sprejemali še gorečo svečo, simbol Kristusove luči, ki naj jo širijo s svojim zgledom. Duhovno združenje s Kristusom je bilo popolno med svetim obhajilom, ki so ga prejeli pod podobo kruha in vina.

Dan, ki ga je naredil Gospod, je takole občutil eden od novincev:

»Moje veselje in moje sanje so bile: postati duhovnik pri don Bosku, da bi okrog sebe zbiral mlade, ki še ne poznajo Kristusa.

Danes se mi sanje začenjajo uresničevati: prejel sem duhovniško obleko v salezijanski družbi.

Medtem, ko so se zbrali starši, sorodniki in prijatelji v cerkvi in zunaj nje, se je počasi pomikala procesija štirinajstih fantov v spremstvu predstojnikov k svetišču. Vsi smo bili drugačni kot ponavadi: tihi in polni posebnih ču-

stev smo stopali pred oltar, da dobimo novo suknjo, znamenje naše predanosti Kristusu.

Ko mi je gospod inspektor dejal, naj odložim svetno obleko z besedami: 'Sleci, Gospod, starega človeka z njegovimi deli,' sem dejal v svojem srcu: 'Koliko

starine mi je treba še odstraniti! O, moj Bog, uniči v meni vse stare, slabe navade! In ko mi je podal duhovniški ovratnik, sem globoko ganjen sam zase pristavil: »Daj mi, Gospod, da bom od tega trenutka nov človek, da bom živel novo življenje, in da bodo iz vseh mojih misli, besed in dejanj sijale dobrota, pravičnost in svetost.«

Tebi, Marija, se zahvalim, da si mi izprosila to milost, da smo ravno v tvojem mesecu dobili to znamenje duhovništva. Pomagaj mi na tej poti in mi pošlji pomoč v težavah in preizkušnjah.«

Rudničani na obisku

8. marca, ko v naši domovini praznujemo praznik mater in žena, je dolina pod Kureškom zopet oživila. V Želumlje so ta dan prišli na obisk rudniški farani, to pot že drugič, kar naj bi še bolj utrdilo vezi prijateljstva, ki vežejo ti dve skupnosti. Zbralo se je tudi veliko domačih faranov, zlasti mater, katerim so njihovi otroci,

učenci verouka, na ta dan še na poseben način hoteli povedati, da jih imajo radi. Čudovit je bil pogled na tako veliko skupnost, še posebej zato, ker so bili vsi veselih src in nasmejanih obrazov.

Po ogledu novih prostorov zavoda so se vsi zbrali v zasilni dvorani, ki pa je bila tokrat mnogo premajhna, zato pa toliko bolj domača in prisrčna. Dečki in deklice, učenci verouka, so skupaj z gojenci in kleriki pripravili kratek zabavni program, v katerem je bila najbolj prisrčna pesem »Mamice zlate ve«, ki je veljala kot pozdrav in hkrati tudi kot čestitka vsem zbranim materam. Nato je sledila opereta »Ribič Marko«, ki so jo skrbno pripravili najstarejši člani želimeljskega zavoda — kleriki. Posebno ganljiv je bil prizor, ko sta Marko in Mate po dolgem tavanju spoznala, da sta brata. Bratska ljubezen ju je zopet združila v objem. Solze v očeh mnogih mater so bile dovolj zgovorna priča, da je igra vzbudila zanimanje in dosegla svoj namen.

Solze pa so izginile, ko je nastopil kvintet želimeljskih klerikov. Za dobro voljo so zaigrali nekaj poskočnih domačih viž. V takem razpoloženju je tudi malica na dvorišču dobro teknila.

Toda prijetne ure so hitro minile in prišel je trenutek ločitve. Motorji avtomobilov so zabrneli, rudničani so se poslavljali od prijazne doline in njenih prebivalcev, želimeljski farani so odhajali na svoje domove. Na poti pa jih je še dolgo spremljala pesem želimeljskih fantov, ki je mogočno odmevala po dolini. Najsrečnejše pa so bile gotovo matere, ki so pri želimeljskih dijakih našle iskreno ljubezen in hvaležnost. Sprejeli so jih kot svoje matere, zato je gotovo še dolgo v njihovih ušesih zvenela iskreno zapeta pesem: »Mamice zlate ve, kaj bi bil svet brez vas...«

LETNI IZLET NA TRSAT IN REKO

Dne 27. aprila je bil za vse člane želimeljskega salezijanskega zavoda družinski izlet na Trsat in Reko.

Bil je čudovit dan. Že ob 5.30 zjutraj smo se s posebnim avtobusom odpeljali na železniško postajo in od tod nadaljevali potovanje z vlakom. Vožnja je bila zelo prijetna. Skoraj ves čas smo prepevali in se tudi na druge načine kratkočasili, tako da sta nam dve uri hitro minili.

Na reški postaji nas je že čakal poseben avtobus, ki nas je odpeljal na glavni cilj našega izleta, k znamenitemu svetišču Matere božje na Trsatu, kjer smo imeli koncelebrirano sveto mašo. V slovesni procesiji smo ob donenju trsatskih zvonov in prepevanju Marijinih pesmi stopali v cerkev, obšli oltar s čudodelno podobo in se

v lepem bogoslužju priporočili božji dobroti in Marijinemu varstvu. Po maši so nam prijazni oo. frančiškani razkazali znamenitosti samostana, kapelico, samostansko obednico z lepimi slikami in lepo urejen park nad samostanom, odkoder je krasen razgled na Reko, Kvarnerski zaliv in Istro.

Okrog 11. ure smo bili povabljeni k zajtrku, ki nam je vsem prav dobro teknil. Ko je bil tudi ta »obred« končan, smo se v skupinah razšli na ogled reških znamenitosti. Pot nas je vodila najprej do znamenite frankopanske trdnjave, odtod pa v samo mesto in zlasti v pristanišče.

Za kosilo smo bili povabljeni v salezi-

janski zavod na Reki, kjer imajo hrvaški salezijanci gimnazijo za svoje kandidate. Tudi tu smo bili zelo lepo sprejeti in pogosteni. Po kosilu smo na verandi pred cerkvijo Marije Pomočnice s hrvaškimi kolegi, dijaki 1. in 2. gimnazije kramljali, prepevali priljubljene hrvaške in slovenske narodne pesmi, se fotografirali in končno srečanje zaključili v cerkvi pred Marijinim oltarjem.

Od tod nas je pot vodila z avtobusom do zadnje točke izleta — v Opatijo, kjer smo sredi cvetočih parkov ob morski obali preživeli nekaj nepozabnih trenutkov.

Za vse je bil dan izleta — romanja doživeti, ki ga ne bomo pozabili.

Kodeljevo: „pri Mali Cvetki“

V KRATKEM BO »SMREKA«

Tako se pomenjkujejo veseli kodeljevski farani, ko opazujejo rast zvonika.

In res. Ko bi bila letošnja pomlad nekoliko manj muhasta, bi bila smreka na vrhu zvonika že suha; tako pa še vedno raste in se košati, da bo kar najbolj izražala veselje in zadovoljstvo vseh, od projektantov in izvajalcev do investitorjev — domačih župljanov in častivcev Male Cvetke po vsej Sloveniji.

Slika kaže novi zvonik o minuli veliki noči, tj. v višini pete plošče. Po veliki noči je zrastel še za dve plošči (na sliki vrh najvišjih železnih palic).

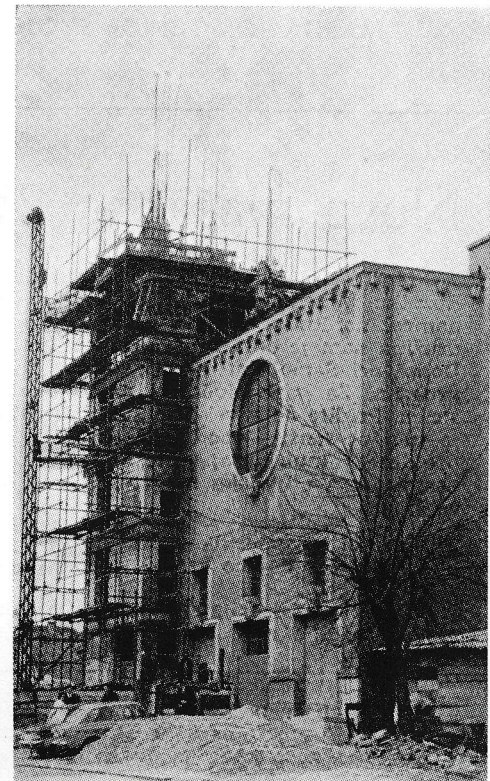
Trenutno betonirajo stebre v zvonarni — zadnjem nadstropju. Plošča med temi stebri bo streha zvonika. Nad to ploščo je predvidena še železobetonska ograja in stilno obdelan betonski podstavek za visok križ.

Najverjetneje bo prav za praznik Marije Pomočnice zvonik Terezikinega svetišča na Kodeljevem v Ljubljani zrastel še za — smreko.

Ne pozabimo na naše prijatelje

† BEDENČIČ ANTON

Dne 21. marca 1970 je po dolgi in težki bolezni v 59. letu starosti umrl Anton Bedenčič, železničar-invalid. Pri izvrševanju dolžnosti kretničarja je leta 1949 izgubil obe nogi. Trpljenje in preizkušnje so še bolj utrdile njegovo voljo do dela in skrb za družino. Zaradi invalidnosti ni izgubil

vedrine. Znal je biti prijeten in priljubljen v družbi. Z veseljem je sprejel odločitev starejšega sina, da postane član salezijanske družbe. S pravo krščansko vdanostjo je spremljal nagli potek svoje zadnje bolezni in se pripravil na smrt. — Vsemogočni naj mu bo bogat plačnik!

Sporočila Don Baskovim prijateljem

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

24. m a j a

1. V soboto zvečer 23. maja, ob 19. uri: sv. maša z govorom pri Lurški kapelici, procesija s svečkami ob petju litanij, blagoslov z Najsvetejšim v cerkvi.
2. Vso noč bo cerkev odprta pobožnim romarjem.
3. Od 23. do 24. ure: ura molitve.
4. V nedeljo 24. maja: sv. maše od 5. do 11. ure.
5. Ob 9. uri: slovesna sv. maša.
6. Popoldne ob 15. uri: prireditve v čast Mariji Pomočnici, pete litanije Matere božje in blagoslov.

MARIJA POMOČNICA SVOJE ČASTILCE LEPO VABI!

Nova maša na Rudniku pri Ljubljani

Mnogi Ljubljčanani še niste bili na Rudniku in vendar je tukaj lepo kakor na Rožniku. V nedeljo 5. julija ob devetih boste imeli priliko za skupni obisk; ta dan bo namreč na Rudniku nova maša g. Tineta Erklauca, domačina z Lavrice. Erklaučeva družina nam je dala že dva duhovnika. Novomašnikov brat je sedaj župnik v Veliki Dolini pri Samoboru. Ker je cerkev na Rudniku majhna, bo zato vsa slovesnost na prostem. Za vsak slučaj si prinesite dežnike, ki lahko služijo tudi proti vročemu soncu. Pridite pa v velikem številu in vsi dobre volje, da bomo lepo zapeli med mašo in tudi po maši — pod lipo. Z glavnega kolodvora vozi avtobus do Rudnika vsako uro deset minut, nazaj v mesto pa vsako uro 35 minut; sicer pa pridite na novo mašo peš, saj pravi ljudska modrost, da se splača za novo mašo raztrgati tudi dva para čevljev.

Naj še povemo, da vodijo dušno pastirstvo na Rudniku salezijanci in prav zato objavljamo to novico v tem našem skupnem glasilu.

Don Boskovi prijatelji, v nedeljo 5. julija ob devetih na veselo svidenje pri cerkvi Matere božje na Rudniku!

Na Razboru pri Sevnici bo imel v nedeljo 5. julija novo mašo salezijanski novomašnik g. Franc Imperl, nečak pokojnega salezijanskega umetnika Jožeta, ki je naredil oltar sv. J. Boska na Rakovniku.

V Cerknici pri Rakeku bo imel v nedeljo 12. julija novo mašo salezijanski novomašnik g. Metod Lampe. Obe župniji Razbor in Cerknico vodijo že več let salezijanci.

Izdaja župnijski urad Rakovnik. Odgovarja: Egidij Dolinar. Ureja dr. St. Kahne. — Tiska
Železniška tiskarna, Ljubljana